

Браћа Тарабићи*

*Народ ће изгљуӣӣӣӣӣ и
гљуӣӣӣӣӣ све више и више*

Овако су говорили Тарабићи: Народ ће изглупити и глупити све више и више, рађаће се људи, а да не знају ко им је дјед и прадјед.

“... Код наске ће бити ко у читавом свијету. Људи ће омрзнути ваздух и овај божји дах и сву божју љепоту, па ће бјежати у смрад. Нико их неће тамо гонити, него ће они то сами, од своје воље, чињети. Овдје у овијем нашијем Кремнима многе ће њиве заливађене бити, а многа огњишта угашена, па ће они што су отишли јопет вамо долазити да се лијече, да се надишу ваздуха и да оздраве.

У Србији нећеш моћи да разликујеш које је мушко, а које је женско чељаде. Сви ће исте аљине носити! Та несрећа ће нам доћи са другијех страна, али ће се код нас највише задржати. Видјеће се младожења и млада, а нико неће знати ко је од њих двоје невесник, а ко невјеста.

Народ ће изглупити и глупити све више и више.

Рађаће се људи, а да не знају ко им је дјед и прадјед. Људи ће мишљети да све знају, а ништа знати неће...

Срби ће се одвајати једни од другијех, па ће све говорити: ‘Ја нијесам Србин, ја нијесам Србин’. Нечастиви ће ући у овај народ и у постељу легати са српскијем сестрама, мајкама и женама. Правиће им таку дјецу да међу Србима, од како је вијека и свијета горег рода бити неће. Рађаће се све сами сињи кукавац, а да нико неће у снази бити да роди правога јунака. На нашијем границама и преко њих појавиће се нови народ. Рашће ти људи из земље, ко трава на ливади послије великог дажда, а биће вредни и поштени, те ће на нашу мрзију одговорити својом памећу. Они ће пазити једни на друге ко да су сви браћа рођена.

Ми, јопет, од своје маните памети мишљећемо да све знамо и умијемо, те ћемо онај народ крстити неком новом вјером која се будне у нас појавила, али сво то крштење наше залуд ће бити, јербо ће сви људи тог новог народа

* Видовњаци и пророци из села Кремана код Ужица (XIX век). Види: Др Радован Казимировић, *Тајансџивне ѿојаве у срџском народу и Креманко ѿророчансџиво*, са предговором др Николаја Велмировића (Београд, 1939).

вјеровати само у себе и ни у кога више. Великачки белај ће настати око тога, јербо ће тај народ јуначан бити. Наске као да једно вријеме у овијем нашијем предјелима, неће ни бити ни постојати.

Отићи ћемо неће на сјеверну страну, те ћемо пошље видјети каку смо глупост учињели и јопет ћемо се вамо вратити. Када се вамо будемо вратили, јопет ћемо у своју памет доћи, те ћемо нечастивог оћерати да га више никад у име божје не видимо....

Кад мирис изиђе из пољског цвијећа, кад милост изиђе из човјека, кад ријеке изгубе своје здравље... Онда ће наступити највећи општи рат...

Кад избије овај љути рат, тешко онијем војскама које будну узлећале у небо, а благо онијем војницима који будну војевали по земљи и по води.

Ми у том рату нећемо војевати, али ће се други бити преко нашијех глава.

У ваздуху изнад Пожеге с неба ће ужарени људи падати на земљу.

Само једна земља на крају свијета, опасана великијем морима, великачка ко ова наша Јевропа, биће мирна и спокојна без недаћа и несреће... На њу ни преко ће ниједно тане неће пукнути.

Они који будну побјегли и склонили се у три крстате горе, тамо ће наћи свој спас те ће послје живјети у иљу и изобиљу, срећи и љубави, јербо рата више никад бити неће...

Пошље овог рата на пријестоље свијета доћи ће један племенит и добродушан риђи човјек. Благо онима који то доживе, јербо ће тај риђокоси свијем људима донијети срећу, он ће бити дуга вијека и владаће све до своје смрти од Бога дате.

Човек ће више вјеровати свом сокоћалу, него своме првом комшији..."

